U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze 11. 2. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 11. 2009, č. j. 42091/020/2434/21.10.2009/DP/106, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti výzvě Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ ze dne 25. 9. 2009, č. j. 42010/220-9010-25.9.2009/310/09/DŠ, a tuto výzvu potvrdila. Výzva byla vydána podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a jejím důvodem byla skutečnost, že při kontrole plnění povinností žalobce v evidenci příjmů bylo zjištěno, že ke dni 25. 9. 2009 z vykonatelného výkazu nedoplatků (vydaného podle § 104g zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) ze dne 4. 8. 2009, č. j. 42010/210/9013/37/4.8.09/229/09, na částku 101 115,98 Kč žalobce nezaplatil částku 101 115,98 Kč. Žalobce byl proto vyzván, aby výše uvedený splatný nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě do 8 dnů od doručení výzvy na účet OSSZ Praha-západ. Námitky žalobce proti shora uvedenému výkazu nedoplatků ze dne 4. 8. 2009 byly zamítnuty rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ ze dne 20. 8. 2009, č. j. 42010/220-9010-17.8.2009-11630/1/09/OM.

Žalobce v žalobě poukázal na čl. 1, čl. 4 odst. 1 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a konstatoval, že § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků je ustanovením stanovujícím mez, kterou je správní orgán při ukládání poplatkové povinnosti před jejím vymáháním vázán a nesmí ji překročit. Podstatou a smyslem citovaného ustanovení zákona o správě daní a poplatků je povinnost orgánu státní moci poskytnout výzvou každému účinnou a tedy reálnou možnost poplatkovou

povinnost splnit. Z ústavních principů vyplývá, že tato možnost by měla být poskytnuta každému po pravomocném rozhodnutí o jeho poplatkové povinnosti. Tento předpoklad však v dané věci splněn nebyl, neboť OSSZ Praha - západ výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě vydala, aniž by vyčkala rozhodnutí žalované o odvolání stěžovatele ze dne 10. 9. 2009, jímž se domáhal zrušení rozhodnutí OSSZ Praha - západ ze dne 20. 8. 2009, č. j. 42010/220-9010-17.8.2009-11360/1/09/OM, jímž byl potvrzen výkaz nedoplatků OSSZ Praha - západ ze dne 4. 8. 2009, č. j. 42010/210/9013/37/4.8.09/229/09, o výměře dlužného pojistného a penále v částce 101 115,98 Kč. Takto vyjádřená presumpce rozhodnutí odvolacího orgánu OSSZ Praha - západ zpochybňuje podle žalobce mimo jiné i nepodjatost žalované v odvolacím řízení. Teprve po doručení výzvy ze dne 25. 9. 2009 rozhodla žalovaná o odvolání žalobce ve věci výkazu nedoplatků (rozhodnutím ze dne 19. 10. 2009, č. j. 40091/020-9010/23.9.2009/TT/97) tak, že odvolání zamítla a napadené rozhodnutí OSSZ Praha - západ potvrdila. Žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodnutí žalované zrušil a uložil jí, aby do pravomocného rozhodnutí o žalobním návrhu žalobce vymáhání částky 101 115,98 Kč dlužného pojistného a penále vyměřeného výkazem nedoplatků Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ č. j. 42010/210/9013/37/4.8.09/229/09, ze dne 4. 8. 2009, ve smyslu výzvy OSSZ Praha - západ č. j. 42010/220-9010-25.9.2009/310/09/DŠ, ze dne 25. 9. 2009, odložila.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 2. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 17, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě je správním aktem vydaným ve fázi vymáhání nedoplatku. Ve výzvě správní orgán prvního stupně označil rozhodnutí ukládající žalobci uhradit peněžité plnění ve výši 101 115,98 Kč. Městský soud v Praze zdůraznil, že výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě není rozhodnutím správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnost žalobce, jak má na mysli ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Výzva je svou podstatou pouze upomínkou k zaplacení předmětné částky, neukládá povinnost, ale pouze určuje náhradní lhůtu, v níž má být splněna povinnost již stanovená a existující, která nebyla v řádné lhůtě splněna. Městský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba je ve smyslu ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s odmítl. S ohledem na to, že žaloba byla jako nepřípustná odmítnuta, nerozhodoval městský soud již o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 17, bylo Nejvyšším správním soudem v plném rozsahu přezkoumáno a zrušeno. Uvedl, že mu toho času nejsou v zahraničí dostupné informační zdroje k podrobnému přezkoumání správnosti postupu soudu a proto z opatrnosti podává kasační stížnost, přičemž předběžně namítá protiústavnost postupu soudu. Požádal, aby mohl odůvodnit kasační stížnost po návratu do České republiky, pokud po přezkoumání věci nezvolí jiný procesní postup.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 4. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 24, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě do jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil nedostatky kasační stížnosti, tj. aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je

rozhodnutí napadáno, označil důkazy, které k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, připojil další vyhotovení kasační stížnosti, popřípadě včetně jejího doplnění v potřebném počtu vyhotovení tak, aby mohlo být zasláno dalším účastníkům řízení.

Stěžovatel přípisem ze dne 30. 4. 2010 požádal o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Stejně jako v žalobě poukázal na ohrožení demokratického politického systému České republiky jeho dlužníkem, tj. Českou stranou sociálně demokratickou, zejména před nacházejícími volbami do Sněmovny Parlamentu ČR. S ohledem na skutečnost, že v průběhu měsíce května bude vázán přednostně plněním označené ústavní povinnosti, tj. povinnosti volit, požádal, aby úkony, které mu jako účastníkovi přísluší, mu bylo umožněno vykonat po splnění této povinnosti tj. v červnu 2010.

Dne 7. 9. 2010 byla kasační stížnost spolu se spisem předložena Nejvyššímu správnímu soudu, který přípisem ze dne 9. 9. 2010, č. j. 4 Ads 114/2010 – 35, spis Městskému soudu v Praze vrátil, neboť shledal, že k předložení kasační stížnosti došlo předčasně. Z obsahu spisu totiž Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud dosud nerozhodl o žádosti stěžovatele ze dne 30. 4. 2010 o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti, přičemž stěžovatel v přislíbeném termínu kasační stížnost nedoplnil.

Městský soud v Praze následně usnesením ze dne 1. 11. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 37, znovu stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě do jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení písemně odstranil nedostatky kasační stížnosti, tj. aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí napadáno, označil důkazy, které k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, připojil další vyhotovení kasační stížnosti, popřípadě včetně jejího doplnění v potřebném počtu vyhotovení tak, aby mohlo být zasláno dalším účastníkům řízení. Zároveň stěžovatele poučil, že nebude-li přes tuto výzvu podání ve stanovené lhůtě doplněno a jeho vady odstraněny, Městský soud v Praze předloží spis Nejvyššímu správnímu soudu, který může rozhodnout o odmítnutí kasační stížnosti.

Na shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze (doručené stěžovateli dne 18. 11. 2010) reagoval stěžovatel přípisem ze dne 10. 12. 2010, ve kterém poukázal na skutečnost, že dne 8. 11. 2010 došlo k vraždě JUDr. E. V., který byl také právním zástupcem stěžovatele v několika kauzách. S velikým politováním nad touto událostí stěžovatel požádal, aby mu bylo umožněno splnit výzvu městského soudu obsaženou v usnesení ze dne 1. 11. 2010 v průběhu měsíce ledna 2011.

Na tuto v pořadí již třetí žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti, přípisem ze dne 20. 12. 2010 Městský soud stěžovateli sdělil, že jeho žádosti o další prodloužení lhůty pro doplnění kasační stížnosti nevyhovuje, neboť skutečnosti, byť velmi závažné, které uvedl jako důvod, pro který nemůže žádosti soudu ze dne 1. 11. 2010 vyhovět, nesouvisejí s řízením v této věci. Zároveň stěžovatele uvědomil o tom, že kasační stížnost bude předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. Uvedené sdělení obdržel stěžovatel dne 23. 12. 2010, jak vyplývá ze záznamu na doručence založené ve spise.

Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud na tomto místě poznamenává, že dne 21. 1. 2011 mu bylo doručeno sdělení stěžovatele, jímž reagoval na informaci jmenovaného soudu o probíhajícím řízení a složení senátu (včetně senátu náhradního), který bude věc projednávat a na poučení o možnosti vznést námitku podjatosti některého ze zde jmenovaných soudců. Stěžovatel v přípisu námitku podjatosti žádného ze soudců výslovně nevznáší, jen si klade otázku, jak se vyjadřovat k nepodjatosti soudce tam, kde je mu upíráno právo na nezávislý a nestranný soud. Vyslovuje přesvědčení, že legislativně ústavní neodpovědnost stále rychleji roztáčí kola bezpráví, korupce a lichvy v ČR, vyvrhuje oběti svého druhu ekonomické genocidy – nevídané trosky lidské existence, eufemisticky zvané lidé bez domova. Má za to, že rozrůstající se armáda „bezdomovců" je vizitkou české advokacie. Znovu připomíná vraždu advokáta JUDr. V. na Slovensku, jejíž objasnění je podle něj otázkou výsledku politického zápasu o volbu nového generálního prokurátora Slovenské republiky. Nedělá si iluze ani o stavu české justice a v této souvislosti dodává, že zveřejnění seznamu soudců, bývalých členů KSČ nasvědčuje, že stavu ústavního rozvratu se značné části mladších soudců podařilo přizpůsobit pružněji, než většině starších kolegů. Dovolává se ústavní zásady přednostní aplikace přirozenoprávních principů ústavního a mezinárodního práva, před ústavně nekonformní aplikací zákonné úpravy v mezích právního positivismu, okleštěnou na pouhý technický výkon státní moci, vymykající se obecně chápanému pojmu spravedlnosti. S politováním nad úkladnou vraždou kolegy advokáta si dovoluje doufat, že se najde alespoň jeden ze soudců uvedených v přípisu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 4 Ads 114/2010 – 50, pro něhož oslovení „Vaše Ctihodnosti" není již jen archaikum.

Nejvyšší správní soud nejdříve musel posoudit, zda svým sdělením nevznáší žalobce námitku podjatosti některého ze soudců, kteří přicházejí podle rozvrhu práce v úvahu pro projednání a rozhodnutí této věci. Dospěl k závěru, že takovou námitku žalobcovo sdělení neobsahuje. Poté přistoupil k úvaze, zda kasační stížnost v podobě jak byla podána je projednatelná. Dospěl k závěru, že nikoliv.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že za situace, kdy nebylo ani v prodloužené lhůtě reagováno na výzvu Městského soudu v Praze k doplnění kasační stížnosti a kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s., nezbývá než ji odmítnout.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle třetího odstavce téhož ustanovení, nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o jeden měsíc na včasnou žádost stěžovatele. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V posuzované věci Městský soud v Praze podle citovaných ustanovení postupoval. Poté, co obdržel kasační stížnost stěžovatele, která neobsahovala potřebné náležitosti (ostatně sám stěžovatel toto připouštěl, když přislíbil její doplnění, pokud nezvolí jiný procesní postup), vyzval stěžovatele usnesením ze dne 1. 4. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 24, aby ve lhůtě 1 měsíce odstranil nedostatky kasační stížnosti; současně jej poučil, že nebude-li přes výzvu podání doplněno a jeho vady odstraněny, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Tato výzva byla stěžovateli dne 8. 4. 2010, ten však včasnou žádostí (doručenou soudu dne 7. 5. 2010) požádal o její prodloužení. O této žádosti rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 11. 2010, č. j. 12 Ad 3/2010 – 37, jímž vyzval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě 1 měsíce od doručení výzvy způsobem ve výzvě popsaným a současně jej v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. poučil o následcích neodstranění vad kasační stížnosti. Prodloužil tak fakticky v souladu s ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. stěžovateli lhůtu k podání kasační stížnosti o další zákonem tolerovaný 1 měsíc. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 18. 11. 2010, ten však výzvě nevyhověl ve lhůtě 1 měsíce (ostatně ani později), naopak znovu požádal o její další prodloužení. Protože další prodloužení není podle § 106 odst. 3 s. ř. s. přípustné, správně mu Městský soud v Praze přípisem ze dne 20. 12. 2010 sdělil, že této jeho žádosti se nevyhovuje.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost zůstala neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel nevznáší žádné konkrétní výhrady vůči usnesení městského soudu. Z textu kasační stížnosti tak není poznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného usnesení městského soudu, resp. jaká pochybení městskému soudu vytýká.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publ. pod č. 6/2003 Sb. NSS).

Tak tomu je i v posuzované věci. Stěžovatel neuvedl nic konkrétního proti postupu či usnesení městského soudu, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru). Stěžovatelovy výtky se pohybují toliko v rovině obecné (obecná a blíže – tj. zejména konkrétními skutkovými okolnostmi – nezdůvodněná konstatování o negativních společenských poměrech, nezákonnosti, nespravedlnosti a zmanipulovanosti).

Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel ve stanovené lhůtě, ani po jejím prodloužení neodstranil. Vzhledem k tomu, že potřebné údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že v přípisu ze dne 14. 1. 2011, doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 21. 1. 2011 stěžovatel v jedné z vět naznačuje, v čem zřejmě spatřuje nesprávnost postupu a rozhodnutí soudu, když uvádí, že „se dovolává ústavní zásady přednostní aplikace přirozenoprávních principů ústavního a mezinárodního práva, před ústavně nekonformní aplikací zákonné úpravy v mezích právního positivismu, okleštěnou na pouhý technický výkon státní moci, svým přístupem se zcela vymykají obecně chápanému pojmu spravedlnosti". Naznačuje zřejmě neústavnost postupu, jímž městský soud odmítl žalobu jako směřující proti rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že i kdyby takto formulovanou kasační námitku shledal za dostatečně konkrétní a odpovídající zákonným kasačním důvodům, jde o kasační námitku podanou po lhůtě, takže k ní nelze přihlédnout.

Obiter dictum zdejší soud uvádí, že i kdyby byla kasační stížnost bezvadná a projednatelná, musel by se ztotožnit se závěrem Městského soudu v Praze, že stěžovatelem podaná žaloba není přípustná, neboť rozhodnutí žalované nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. K tomuto závěru totiž Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně dospěl ve své judikatuře. Tak např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 Afs 24/2009 - 71, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *výzva podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a na ní navazující rozhodnutí odvolacího správního orgánu obecně nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. To však neplatí v případech, je-li tato výzva ve skutečnosti prvním úkonem správce daně deklarujícím daňovou povinnost stěžovatele - stanovenou zálohu na daň (§ 1 odst. 1 a § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), zvláště když z obsahu odvolání i podané žaloby je zřejmé, že stěžovatel namítal stanovení zálohy v nesprávné výši, resp. neexistenci této daňové povinnosti jako takové. Odmítnutí žaloby s poukazem na kompetenční výluku [§ 70 písm. a) s. ř. s.] by pak bylo za tohoto skutkového stavu věci zásahem do práva stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.* Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že správní orgány při vymáhání nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti postupují podle části šesté zákona č. 337/1992 Sb., jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 4 tohoto zákona. Zdůrazňuje, že v posuzované věci předmětná výzva nebyla prvním úkonem správního orgánu (žalované), neboť jak vyplývá ze spisu Městského soudu v Praze, první úkon žalované vůči stěžovateli představoval výkaz nedoplatků ze dne 4. 8. 2009, 37/09, jímž byla deklarována jeho povinnost k zaplacení nedoplatku na pojistném. Ten se stal vykonatelným bez ohledu na podané odvolání. Výkaz nedoplatků je totiž podle § 104g odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., vykonatelný dnem vyhotovení. Podle § 104g odst. 3 cit. zákona lze proti němu podat námitky do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení, ani námitky však nemají odkladný účinek. Výkaz nedoplatků se stal vykonatelným dnem 4. 8. 2009.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu